

ZAVIČAJ

GRAČANIČKI GLASNIK
časopis za kulturnu historijuBroj 50
Godina XXV
Novembar, 2020.
[str. 117-124]

© Monos 2020

Likovi zavičaja: Ahmed Zejnilagić, prvi nogometni profesionalac iz Gračanice

Prof. dr. Omer Hamzić

Autor u ovom prilogu pokušava osvijetliti lik jednog od najboljih fudbalera u povijesti Gračanice, donoseći osnovne podatke iz njegove sportske biografije, koji u ovom slučaju nisu u prvom planu. Ovdje se pokušava dati slika te ličnosti kakva je ostala u sjećanju i svijesti autora kao dječaka, koji je jednu sjajnu sportsku karijeru u to vrijeme promatrao svojim očima i shvatajući je na taj način. U pozadini ovog lirski prožetog teksta vide se konture jednog općeg društvenog ambijenta i provincijskog života ranih šezdesetih godina, te doza tuge i nostalgije za poznatim sugrađaninom kojeg više nema.

Ključne riječi: Ahmed Zejnilagić, Gračanica, sport, nogomet, nogometni klub

Za početak, ovog priloga citirat ću nekoliko rečenica iz jednog teksta doajena gračaničkog sporta, rukometa posebno, sportskog radnika i sportskog novinara Emira Tihića, koji je prije nekoliko godina objavio u "Gračaničkom glasniku". Pripremajući ovaj prilog, kao neko kome sport i nije baš u sferi interesovanja, shvatio sam koliko malo imamo napisanih i objavljenih tekstova iz preboga historije gračaničkog sporta. Zašto je to tako, za drugu je neku priču. Ovu, dakle počinjemo spomenutim citatom: "Nogometni klub "Bratstvo" jedan je od najstarijih sportskih klubova u Gračanici. Od svog osnivanja, 1945. godine, u tom relativno dugom vremenskom periodu, kao i svaki sportski kolektiv, imao je velikih uspona i padova, uspjeha i neuspjeha, takmičio se u najnižim ligama, zatim u Republičkoj ligi Bosne i Hercegovine, a sredinom osamdesetih godina prošlog vijeka jednu sezonu bio je član Međurepubličke lige u bivšoj Jugoslaviji i sastajao se sa klubovima iz Srbije i Vo-

ZAVIČAJ

vodine. Za to vrijeme kroz ovaj klub prošlo je na desetine i stotine nogometaša, u klubu su radili mnogi sportski radnici i ljubitelji nogometa.

Boje Kluba branili su i nogometaši koji su, nakon, igranja u "Bratstvu", odlazili u veće i poznatije klubove, pa i prvoligaške u bivšoj Jugoslaviji (...) Nakon nastupa u "Bratstvu", uspješne nogometne karijere u većim i popularnijim klubovima ostvarili su i Ahmed Zejnilagić i njegov brat Dževad Zejnilagić, sin već pomenutog Hamze Geca, Ekrem Gec, Mirsad Čaušević, Mitar Lukić i mnogi drugi."¹

...

Ahmed Zejnilagić potiče iz stare, ugledne i učene familije iz Zvornika, gdje je i rođen 1945. godine. Dobio je ime po djedu Ahmedi, koji je prije Drugog svjetskog rata bio profesor na zborničkoj medresi. Njegov otac Abdulah, kao svršnik medrese, nakon rata stupio je u državnu službu. Po potrebi službe, raspoređen je u Gračanicu, gdje se, 1950. godine trajno doselio s porodicom. Dugo vremena radio je u Socijalnom osiguranju sreza Gračanica, gdje je jedno vrijeme bio na rukovodećem položaju, dok im je majka bila domaćica, porijeklom iz Bijeljine. Porodica je imala petoro djece, od kojih su Džemila i Ahmed rođeni u Zvorniku, a Dževad (Mrki), Amira i Amir u Gračanicu. Svi su uspješno završili školovanje, nakon čega su dobijali solidne poslove u Gračanicu i drugim mjestima i svi su bili manje više uspješni sportaši. U porodici se tradicionalno gajila kultura zdravog življenja. Iz takvog ambijenta i potiče naklonost čitave porodice prema sportu.

Dakle, Ahmed Zejnilagić je doselio s porodicom u Gračanicu kao dječaci od 5 godina. U Gračanicu je završio osnovnu školu i gimnaziju, stekao drugove i prijatelje, započeo sjajnu sportsku karijeru, Gračanicu je smatrao svojim rodnim gradom. Tokom

svoje sportske karijere završio je višu treneršku školu (popularni DIF) u Osijeku stakavši zvanje nastavnika tjelesnog odgoja. Još u osnovnoj, a posebno u srednjoj školi, isticao se kao talentovan sportaš, skoro podjednako naklonjen i rukometu i nogometu. Vrlo rano privukao je pažnju svojih nastavnika koji su ga rado "ubacivali", čak i sa starijim đacima, u školske nogometne i rukometne ekipe, za razna školska i međuškolska takmičenja i turnire, na kojima se među svojim vršnjacima dosta rano afirmisao kao prava sportska zvijezda.

Bio je izuzetno nadaren za sve sportove, ali ipak najviše za nogomet. Sticajem okolnosti, a prije svega zahvaljujući njegovim nastavnicima fiskulture i trenerima, svoju sportsku karijeru započeo je kao golman u Rukometnom klubu. Jedan od razloga je bio i taj što je u to vrijeme, ranih šezdesetih godina, rukomet u Gračanicu bio u velikom usponu, bio je jednako popularan u gradu kao i nogomet. Tih godina je osposobljen i rukometni stadion u blizini srednje škole, na kojem su intenzivno trenirali prvi gračanički talenti rukometnog sporta. Tek 1958. godine, kao trinaestogodišnji dječak, počeo je trenirati nogomet, kažu na nagovor svoga oca i nekoliko komšija.

¹ Emir Tihić, *Fragmenti iz historije gračaničkog sporta – četvrti dio*, Gračanički glasnik, 34/17, 2012., 170 – 184;

Dvije godine kasnije, negdje krajem 1959. ili na početku 1960. godine, za trenera prve ekipe u Nogometnom klubu "Bratstvo" došao je iskusni nogometni stručnjak iz Doboja Mijo Miličević, koji je radio kao nastavnik fiskulture u jednoj od gračaničkih škola. Na treninzima je brzo uočio Ahmedov talenat i, bez puno razmišljanja, pružio mu šansu da zaigra u prvoj juniorskoj ekipi. Od 1960. godine, Ahmed postaje standardni centarfor (najteže "radno mjesto" u nogometu) u juniorskoj ekipi "Bratstva". Još kao srednjoškolac sa statusom juniora, na insistiranje trenera i uz specijalne ljekarske preglede, od 1962. godine počeo je nastupati za seniorski sastav NK "Bratstvo". Jednom se desilo da je, igrajući za juniore, postigao 5 golova, da bi, na insistiranje trenera, presvukao dres i odmah u nastavku glavne utakmice zaigrao za seniorsku ekipu i postigao dva gola.

Visok oko 190 cm, lijepo i skladno građen, svojom pojavom i elegantnom igrom, brzim i pametnim skokovima i udarcima glavom, plijenio je pažnju i ubrzo postao najbolji strijelac i najpopularniji igrač "Bratstva", uistinu lokalna fudbalska zvijezda. Budući da se skoro asketski pridržavao principa zdravog sportskog života (nije volio alkohol, duhan i kafanski dim), imao je sve pretpostavke za ostvarenje vrhunskih rezultata i zavidne sportske karijere. U prve tri sezone, kao prvotimac bio je najbolji strijelac podsavezne lige u kojoj je igralo "Bratstvo". Mladi, njegovi vršnjaci su mu se divili, prepričavali njegove bravure sa utakmica, skokove i udarce glavom, neodbranjive golove... Gotovo na svakoj utakmici, makar jednom, a nerijetko i više puta zatresao bi protivničku mrežu, izazivajući ovacije domaće publike.

Nakon tih uspjeha, svi su željeli da mu se približe, da porazgovaraju sa njim u kulturnoj Salimovoj poslastičarnici na čaršiji, u kojoj se

tih godina redovno okupljala sportska elita Gračanice.

Bio je najbolji strelac ekipe, što nije moglo promaknuti trenerskom oku iz drugih većih klubova, koji su se takmičili u višim rangovima takmičenja u odnosu na "Bratstvo". Relativno brzo, uslijedili su primamljiviji pozivi i ponuđeni bolji uslovi iz više obližnjih klubova, koji su željeli da ga vide u svojim redovima.

Ćamil Huskanović, njegov klupski kolega, sa kojim je igrao u sezoni 1963. i 1964. godine u "Podsavazu" sjeća se da je Ahmed, u jednoj sezoni, od pedesetk i nešto golova, dao čak 43. *"Bio je vrstan strijelac, imao je strašan udarac glavom, dosta brz igrač... Vladao je dobro loptom, imao je 'visoku tehniku', imao je dobre driblinge..."*²

Od 1964. godine zaigrao je za NK "Bano-viće", a sljedeće, 1965., prešao je u NK "Sloga" Doboj, koji mu je ponudio još bolje uslove, u prvom redu finansijske. Bio je u jako dobroj formi i već u prvoj ili drugoj takmičarskoj sezoni postao najbolji strijelac ekipe, ali i takmičarske lige. Zahvaljujući tome, zaigrao je za amatersku nogometnu reprezentaciju Bosne i Hercegovine u Vinkovcima. Na toj utakmici igrao je briljantno, dao nekoliko golova... Tragajući za talentima, sa njim su, odgledavši utakmicu, obavili razgovor čuveni reprezentativni treneri Branko Stanković i Andrija Vekić, te mu ponudili dobre uslove da pređe u NK "Osijek" iz Osijeka, koji je tada igrao u Drugoj saveznoj ligi. Prihvatio je uslove i uskoro zaigrao za ekipu "Osijeka". Na prijateljskoj utakmici koju je "Osijek" odigrao sa dobojskom "Slogom" (na ime revanša i obeštećenja, upravo radi njegovog prelaska u Osijek), "Sloga" je izgubila sa 10 golova razlike, od kojih je Zejnilagić dao čak 8 i tako se potvrdio kao vrhunski golgeter.

Elegantno visok, spretan, lukav u napa-dačkim akcijama, školski izvođenog udarca

² Dio sjećanja koje je Huskanović iznio u razgovoru sa autorom u prisustvu Ahmedovog brata Amira, 1. 10. 2020.

Fotografija: Ekipa NK "Bratstva" iz 1976. godine – Zonska nogometna liga (igrači i dio uprave); Slijeva nadesno – stoje: rahm. Ahmed Zejnilagić, Mirza Sumbić, rahm. Suad Begović, Ekrem Kadić, Dževad Zejnilagić (Mrki), Amir Zejnilagić, rahm. Hajrudin Topalović, Zajim Nurikić (Aljoša), Abdurahman Mustajbašić (Leši), Zlatan Džinić, rahm. Edo Helić, Šekib Sarajlić, Osman Krajnović (ekonom), rahm. Emin Jahić, član Uprave; slijeva nadesno – čuče: rahm. Nesib Ramaš – Bibe, Ferid Imamović, Jelenko Lazarević, zv. Čerčil, Ismet Mustajbašić, Fadil Salihefendić, rahm. Ekrem Gec, rahm. Fahrudin Valjevac, Ismet Mustajbašić, Nermin Muderizović

glavom, Zejo, kako su mu skandirali sa tribina, brzo je postao najpopularniji igrač i ljubimac osiječke publike. U takmičarskoj sezoni 1968/69 bio je golgeter Druge lige – Sjever. "Njegov istančani osjećaj za skok i udarac glavom, te proigravanje sredinom terena, obilato su koristile tadašnje manje zvijezde, njegovi suigrači Ljupko i Ivan Petrović, Katić, Lukačević i ostali tokom petogodišnjeg Ahmedovog igranja za NK "Osijek", prisjeća se njegov brat Amir. "Bivši suigrači ga se rado prisjećaju i zbog buntovništva i na terenu i u klupskim prostorijama u slučajevima kada je bila u pitanju očita nepravda..."

Kao golgeter "Osijeka", zaigrao je i u Olimpijskoj nogometnoj reprezentaciji bivše Jugoslavije protiv Savezne Republike Njemačke. Upamćen je kao najbolji strijelac "Osijeka"

svih vremena. Njegove fotografije i danas krase službene prostorije tog kluba.

U vrijeme najvećih uspjeha Ahmeda Zejnilagića, Osijek je bio grad u koji su rado dolazili mnogi njegovi suigrači, drugovi i prijatelji iz Gračanice, koji su uz dobar provod, imali priliku da se uvjere koliko je popularnost Ahmed uživao u Osijeku. Na utakmicama i treninzima redovno su mogli čuti skandiranje publike iz gledališta: "Zejo, Zejo..."³

U nogometnim pauzama često je dolazio u Gračanicu i igrao mali nogomet sa svojim prijateljima. Bile su to utakmice koje su okupljale na hiljade gledalaca. Njegove ekipe su po pravilu pobjeđivale, pa su darivale svoje protivnike sportskom opremom i rekvizitima.

3 U toku nastajanja ovog teksta, 2. 11. 2020., jedan detalj mi je slučajno ispričao moj prijatelj Ismet Bajrić, vl. poznate Automehaničarske radnje u Pribavi. Naime, negdje u to vrijeme Ismet se našao u Osijeku na dženazi starijem bratu rahm. Muhibije Delića, istaknutog gračaničkog privrednika. Nakon dženaze, prije polaska za Gračanicu, njih nekoliko svratilo je na kraće osvježenje u tada kultnu kafanu u Osijeku, poznatu pod imenom "Čingilingi". Prepoznavši po govoru da su Bosanci, šef smjene ili vlasnik kafane, zainteresovao se iz kojeg grada dolaze. Kad su mu odgovorili da su iz Gračanice, upitao ih je da li znaju nogometaša Zejnilagića. Skoro u horu odgovorili su da Zejnilagića dobro znaju i privatno i sa stadiona... Više ništa nije pitao. Samo je pozvao konobara i naredio mu da od Zejinih Gračanlija ništa ne naplaćuje. "Kuća časti", rekao je.

Vodeći se boljim uslovima, rano osjetivši slast, ali i gorčinu profesionalizma, Ahmed je 1972. godine napustio NK "Osijek" i zaigrao za NK "Belišće" i NK "Borac" iz Borova.

Gradeći karijeru svoju profesionalnu karijeru, *želio je i tražio* načina da se okuša u nekom od nogometnih klubova u inostranstvu (van Jugoslavije). Bio je u prvoj ili drugoj generaciji domaćih nogometaša kojima je odobren odlazak nastavak sportske karijere u inostranstvu. Sticajem okolnosti, a prije svega zahvaljujući poznanstvima iz Osijeka, skrasio se u gradu Liježu u Belgiji, gdje je zaigrao, prvo za Nogometni klub "Standard" a zatim za Nogometni klub "Tiler" u gradu Lijež. U to vrijeme, više nego danas, zaigrati u međunarodno priznatim klubovima bila je privilegija samo izuzetnih.

Svoju igračku karijeru moro je prekinuti nakon nepune tri godine "profesionalizma" u Belgiji. Više nije mogao aktivno igrati usljed teže povrede noge koju je zadobio nesretnim slučajem na jednom skijalištu u Austriji. Nakon izlječenja, 1975. godine vratio se u svoj matični klub "Bratstvo", na dužnost glavnog trenera. Već je bio stekao bogato iskustvo, koje je značajno nadogradio kao profesionalac u inostranstvu, pa je u radu sa igračima unio značajne novine i promjene, nastojeći da im nametne zapadnjačku disciplinu i odgovornost. Pun individualnog i međunarodnog nogometnog iskustva, izvodi pravu malu revoluciju u dotadašnje shvatanju sporta u maloj gračaničkoj sredini. Unoseći zapadnjački stil i način rada, odlučno je raščistio sa direktnim uplitanjem lokalnih moćnika u funkcionisanje kluba kao sportskog kolektiva, skoncentrisao se na ekipu i igru i odlučno čistio *šlamperaj* i učmale balkanske manire tipa "lahko ćemo.." Sa takvim konceptom, igrači su ga oduševljeno prihvatili, što se ne bi moglo reći za upravu. Neko je namjerno generirao izmišljeni sukob između koncepta profesionalnog i masovnog sporta.

Bratća Zejnilagići: Amir i Dževad

Iako je relativno brzo sredio stanje u igračkim redovima "Bratstva", zbog ispoljenog nerazumijevanja uprave par puta je odlazio iz kluba, ali su ga ponovo vraćali na poziciju trenera. Bivši igrač "Bratstva" Mitar Lukić se sjeća da je Ahmed, po dolasku za trenera unio pravi profesionalizam u igru, "taj zapadni sistem". Rekao je da ga izuzetno cijeni i kao čovjeka i kao trenera. Njegov najveći uspjeh, kao i uspjeh čitave jedne generacije (u kojoj je igrao i njegov brat Amir) jeste plasman "Bratstva" u Republičku nogometnu ligu, 1984. godine. Toj kvalifikacionoj utakmici protiv Nogometnog kluba iz Bosanske krupe prisustvovalo je oko 7.000 gledalaca, što je najveća posjeta na stadionu Luke svih vremena.

Trenerska karijera Ahmeda Zejnilagića u Gračanici završava se nakon što je uveo NK "Bratstvo" u Međurepubličku ligu SFRJ, 1989. godine.

U međuvremenu je kao sportski radnik bio organizator i učesnik radničkih sportskih igara u Gračanici, jedno vrijeme je igrao za svoje preduzeće "Sočkovac". Utakmice u

okviru te manifestacije privlačile su veliki broj publike, a same igre dobijale na popularnosti.

...

Za Ahmeda Zejnilagića čuo sam kao čak petog razreda Osnovne škole "Mitar Trifunović Učo", sada Druge Osnovne škole, kasnije sam ga gledao na treninzima na igralištu u blizini škole... Nekad kasnije, u zrelim godinama bili smo tek poznanici i rijetko se susretali, tek jedna ili dvije kafe, posljednji put prije dvije-tri godine slučajni susret i kraći razgovor u Sarajevu. Više sam ga poznao preko njegovog mlađeg brata Amira, koji je po godinama bliže mojoj generaciji.

Za Ahmeda Zejnilagića mene kao i mnoge iz moje generacije vežu neke lijepe uspomene iz ranog djetinjstva i mladosti, kada smo skupljali i razmjenjivali sličice fudbalera, kad smo slušali prenose utakmica putem prvih radio-aparata, posljednji džeparac davali za sportske novine da vidimo slike "svojih" igrača, ocjene koje su dobili poslije odigranih utakmica... Nama osnovnoškolcima iz mahale, iz Donje osnovne škole, na poseban način naš igrač je bio Ahmetica (tako smo ga zvali), bio je nekako drugačiji od ostalih i dalek nam i blizak, na neki način uzor, nedokučivi ideal. Eto zašto je meni Ahmed bliži iz tog doba, nego što je bio kasnije... Kasnije smo se svi razišli, otuđili, zaboravili. Ja sam u svojim sjećanjima zadržao tog, nekog dalekog, neponovljivog Ahmeda.

Imali smo priliku u školskim pauzama ili nekim kasnim popodnevrim satima, dok sam pohađao Donju školu, tada Osnovnu školu "Mitar Trifunović Učo" (između 1961 i 1965) da ga gledamo kako "veže" na treninzima, na obližnjem stadionu, rijetko na utakmicama... Divili smo se njegovoj igri, "ba-

ratanju" s loptom... Ali nam je imponovao i svojim izgledom, oblačenjem, što sad kažu kompletnim "stajlingom" – visok, lijep, nekako gospodski poluožbiljan... Bili smo dosta mlađi od njega, ali iskreno, zavidili smo mu... Mislili smo da su sve cure iz starijih razreda, iz naše mahale za njim uzdisale, možda i nismo, ali svaki od nas želio je biti "malo" Ahmetica, kojem aplaudiraju, kojem se dive. Jednom riječju, bio nam je uzor. I onim koji su bili talentovani za šutanje lopte i oni koji su bili tipični antitalenti, poput mene...

Činilo nam se da nam je bio puno bliže od ostalih igrača Nogometnog kluba "Bratstvo". Ne znam kako je dobio nadimak Ahmetica, deminutiv od svog pravog imena. Za nas je, uistinu, bio veliki igrač, uz to rastom visok... Može li biti visok i veliki, a Ahmetica, što odmah asocira na nekog mini Ahmeda, nekako

nelogično? Možda je taj “priimenak” ponio iz porodice, kao najstarije dijete u kući starog Zejnilagića, a možda mu je čaršija prišla taj deminutiv zato što je jedno vrijeme bio popularniji od svih u svojoj generaciji. Kad hoće, čaršija daje nadimke ili iz ljubavi ili iz čiste obijesti i nipodaštavanja. Ponekad je nadimak u čistoj “kontri” sa izgledom ili ponašanjem određene ličnosti. Tako je rastom natprosječno visok i stasit momak, kakav je bio Ahmed, prozvan Ahmetica, po onom šablonu, kakav je bi običaj da se čupavac prozove *Čelo*, a *čelav* lik *Čupo*, da se mršavko prozove Dibek ili debeljko.. U slučaju Ahmeda, to je sigurno bilo iz ljubavi i prisnosti...

Sjećam se da smo kao djeca, đaci petog ili šestog razreda, negdje iza 1960. godine, ganjajući one prve prave kožne fudbalske lopte (koje su imale unutrašnji gumeni balon na napuhavanje ustima, mi smo ga zvali, ne znam zašto, dušica), znali u svađi i prepirci ko je bolji igrač, često onome “na drugoj strani” reći: “Ja sam bolan, za tebe Ahmetica”. Tako je nekako i *ušao među nas, tako smo ga mi zvali*, preporučavajući njegove driblinge i atraktivne golove, koje je postizao srcem za svoj matični klub. Bilo nam je krivo kad bi u nekom sportskom listu pročitali da je dobio manju ocjenu od desetke. Kao da je bila upisana uz naše ime u školskom dnevniku. Kasnije će se pokazati, nakon što se otisnuo podalje od Gračanice “za loptom” da je “tim istim srcem” igrao i za druge ekipe i gradove. On jednostavno nije mogao drugačije. Oni koji ga bolje znaju od mene to će potvrditi. Jednostavno, on je tako shvatao život. Kod

njega nije bilo foliranja, ni na nogometnom terenu, ni u životu – ili jesi, ili nisi.

U najkraćem, Ahmed Zejnilagić je bio omiljeni lik našeg zavičaja, pozitivan uzor iz mog djetinjstva, kojeg se mnogi rado sjećaju, jedan je od najboljih sportaša Gračanice svih vremena, ne volim praznu riječ legenda, jednostavno, prvi je fudbalski profesionalac ovoga kraja, u nekim drugim i drugačijim vremenima kad nije dobro ni znalo šta je to.

...

Ljubav prema sportu, naklonost prema nogometu, taj svoj talenat, zasigurno je, kao što smo već rekli “povukao” iz porodice. Nije slučajno što je ta *čitava* njegova porodica sportska. Ahmedova dva mlađa brata Dževad i Amir bili su vrsni prvotimci i treneri Nogometnog kluba “Bratstvo”⁴, njihova starija sestra Džemila, takođe se bavila sportom, mlađa sestra Amira bila je odlična rukometašica, njen sin Mirza *Čehajić*, popularni Budo, kasnije je ostvario sjajnu rukometnu karijeru itd.⁵ Da li je u pitanju bila sama kultura života u porodici, koju smo spomenuli, možda sama genetika ili su se mlađa braća i sestre povelj pozitivnim primjerom starijeg brata Ahmetice, to je manje važno. Činjenica je da je ta porodica, ako se može tako reći, dala puno sportskoj Gračanici, o čemu se danas, nažalost, malo zna i govori. Ima još takvih sportskih porodica u Gračanici. *Šteta je što tako brzo* zaboravljamo pozitivne primjere iz našeg komšiluka i što ih ne ističemo kao uzor mladim generacijama. Samo je Emir Tihčić pisao o nekim slučajevima u rukometnom sportu, ali to je premalo i za žaljenje.⁶

4 Dževad je pružao odlične igre u NK «Bratstvu», igrao je u generaciji koja je «Bratstvo» uvela u viši rang takmičenja. Osim «Bratstva», igrao je za NK «Sloga» Doboj i NK «Radnik» u Bijeljini. Bio je aktivan igrač od 1965. do 1983. godine. Kasnije je bio uspješan trener NK «Bratstva». Općenito, smatraju ga jednim od najboljih igrača u historiji tog kluba. U odnosu na dva starija brata, Ahmeda i Dževada, kao najmlađi, Amir je odigrao najviše utakmica za «Bratstvo», po nekim statistikama oko 500. Svoj najveći igrački uspjeh postigao je u ekipi drugoligaša NK «Bosna» iz Sarajeva. Aktivan igrač bio je od 1970. do 1986. Bio je član uprave «Bratstva» i «višedecenijski» trener svih selekcija, u više navrata, od završetka rata do 2019. godine.

5 Mirza Čehajić je jedan od najuspješnijih rukometaša Bosne i Hercegovine. Jedno vrijeme bio je vodeći prvotimac reprezentacije Bosne i Hercegovine. Pored niza uspješnih nastupa za RK «Gračanica», ostvario je i zapaženu internacionalnu karijeru. Igrao je u poznatijim rukometnim klubovima Turske, Švicarske, Izraela i Njemačke.

6 Emir Tihčić, *Fragmenti iz historije gračaničkog sporta*, Gračanički glasnik, XXXVI/18, 2013., 151 – 161;

Taj pomalo gorak osjećaj je imao i Ahmetica kad god bi se u poznim godinama vraćao svojoj rodnoj Gračanici. Ipak, nije krio svoj ponos što je nosio dres Nogometnog kluba "Bratstvo". Kao i mnogi, iz nogometnog i drugih sportova Gračanice, kojih više nema.

...

Bolji poznavao sporta, posebno nogometa smatraju da je Ahmed Zejnilagić bio jedan od najuspješnijih sportaša Gračanice svih vremena, prvi internacionalac i prvi profesionalac gračaničkog sporta, tako se i ponašao i vukao ključne poteze u svojoj bogatoj sportskoj karijeri. U vrijeme kad se još uvijek proklamovalo akcijaštvo, amaterizam i "rad za društvo", profesionalizam u fudbalu (igranje za novac i interes, a ne za ideale), gledao se u najmanju ruku "poprijeko". Bilo je to u onim vremenima u kojima se ovdje malo znalo šta to znači. Ahmed se ponašao u skladu sa iskustvima koja je stekao u inostranstvu, a jednim dijelom i u Osijeku, kao puno većoj sredini od Gračanice. Pri tome je često nailazio na nerazumijevanje jednog dijela čaršije i lokalnih vlastodržaca. Jednostavno, on je u tom pogledu bio ispred svoga vremena. Takve je uvijek bilo malo teže shvatiti i razumjeti.

Posljednjih desetak godina živio je u trouglu Gračanica – Sarajevo – Biograd na Moru (Hrvatska), gdje se pomalo bavio turizmom, povremeno trenirajući mjesne nogometne klubove "Pakoštane" i "Primorac".

Ahmed Zejnilagić je umro 1. 9. 2019. godine u Kliničkom centru u Zagrebu, nakon

teške i opake bolesti u 74. godini života. Ukopan je u mjesnom greblju Režići u Gračanici, 3. 9. 2019. Na bolji svijet ispratili su ga, osim rodbine i brojni prijatelji i poznanici iz Osijeka, Banovića, te brojni prijatelji sporta iz Gračanice.

Otišao je tako i naš Ahmetica...

Ove rečenice i ovaj tekst ispisujem s dobrom namjerom – da ne ode potpuno u zaborav iako sam svjestan koliko je riječ slabašna ako se ne čita i prenosi, slabija no žuta liska na vjetru jesenjem...

SUMMARY

HOMELAND CHARACTERS: AHMED ZEJNILAGIĆ, THE FIRST PROFESSIONAL FOOTBALL PLAYER FROM GRAČANICA

In this article, the author tries to shed light on the character of one of the best football players in the history of Gračanica, providing basic data from his sport biography which are not emphasized here. An attempt is made to give a picture of the personality as it remained in the memory and formed in the consciousness of the author as a boy who observed one great sports career during that time with his own eyes and understood it in that specific way. In the background of this lyrically imbued text, one can see the contours and general social ambience and provincial life in the early 1960s, as well as feel a dose of sadness and nostalgia for a famous fellow citizen who is no more.
